

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI BẢY

NHÌN CẢNH CŨ ĐAU LÒNG HÀO KIỆT

Ban đầu Tiêu Phong thấy A Tử làm điều càn rỡ, sai người móc mắt Chung Linh thì trong lòng tức giận vô cùng, nhưng ông thấy cặp mắt nàng vô thần, lại nhớ ngay tới lời dặn của A Châu lúc lâm tử mà không bao giờ ông quên được. Thảm kịch dĩ vãng lại hiện ra trước mắt.

Hôm ấy trời đang mưa to gió lớn, A Châu bị ông đánh lằm một đòn trí mạng bên cầu đá xanh. Nàng nói: Tiểu muội chỉ có một đứa em cùng cha khác mẹ sinh ra từ thuở nhỏ, hai chị em không được ở với nhau, khẩn cầu Kiều ca ca chiếu cố cho y. Tiểu muội vẫn lo lắng là y đi theo một đường lối khác. Rồi ông bảo nàng: Đừng nói một điều, ngay trăm ngàn điều, tiểu huynh cũng ưng chịu. Thế mà A Tử suốt đời chạy theo con đường khác lại hỏng đến cả hai mắt.

Ông lẩm bẩm:

-Bất luận y làm nên tội vạ gì mà mình không bảo vệ cho y được chu đáo cũng là trái với lời hứa trước.

Tiêu Phong nghĩ tới đây, trong lòng chua xót, nét mặt ôn hoà trở lại.

A Tử tuy không nhìn thấy mặt Tiêu Phong, nhưng nàng ở với ông lâu ngày nên đã hiểu rất rõ tính tình ông, chỉ cần nhắc đến A Châu thì dù việc khó đến đâu, ông cũng thuận theo.

Nàng cảm hận Chung Linh mắng mình là đứa đui mù, nàng rửa thềm:

-Ta phải cho mi nếm cái mùi vị làm kẻ đui mù mới được.

Nàng liền mặt buồn rười rượi thở dài, nhìn Tiêu Phong nói:

-Tỷ phu ơi! Mắt tiểu muội đui mù rồi, chẳng nhìn thấy chi hết. Thà là chết đi còn hơn.

Tiêu Phong an ủi nàng:

-Người hãy theo gia gia quay về nước Đại Lý. ở nơi vương phủ cực kỳ phồn hoa phú quý trăm, ngàn kẻ hầu người hạ thì dù đui mắt tưởng cũng không đến nỗi khó chịu cho lắm.

A Tử nói:

-Mẫu thân tiểu muội không phải là một vị vương phi chân chính. Tiểu muội về Đại lý, càng xảy ra bao nhiêu sự bất ngờ phiền phức. Huống chi mình lại đui mù thì khó lòng đề phòng được kẻ khác âm mưu ám hại.

Tiêu Phong thấy lời nàng nói cũng có lý, liền bảo:

-Vậy người theo ta về Nam Kinh, ta phái người phục thị người, thì chẳng còn lo gì nữa, hơn là dẫn thân vào những cuộc phong ba trên chốn giang hồ.

A Tử nói:

-Lại trở về vương phủ của tở phu ư? Trời ơi! Trước kia, tiểu muội chưa bị đui mắt mà còn buồn đến sinh bệnh, bây giờ còn về đó làm chi nữa? Tở phu lại chẳng giống như Vương bang chúa. Vương chưởng môn kia nhất thiết y đều phải nghe tiểu muội, không dám trái lệnh, vậy tiểu muội thà rằng chịu trôi nổi trên chốn giang hồ điên đảo, còn có được một chút sinh thú.

Tiêu Phong liếc mắt nhìn Du Thản Chi nghĩ bụng:

-Vụ này mình chẳng nên gây vào nữa. Xem chừng A Tử thân thiết với anh chàng Vương bang chúa Cái Bang kia lắm.

Rồi ông chợt cảm thấy có điều gì càng thêm chán ghét Du Thản Chi, quay nhìn ra phía khác hỏi:

-Người đã hỏi lai lịch vị Vương huynh kia bao giờ chưa?

A Tử đáp:

-Dĩ nhiên là tiểu muội đã hỏi rồi. Có điều nói về lai lịch một cá nhân nào, chưa chắc đã tin vào đó cả được. Ngay như tở phu, trước kia, làm Bang chúa Cái Bang có chịu nói cho người ngoài biết mình là người Khất Đan không?

Tiêu Phong thấy nàng nói câu nào cũng có châm chọc mình thì rất là khó chịu. Ông chỉ đằng hắng một tiếng rồi không nói gì nữa. Ông không quyết định được là có nên bỏ mặc A Tử đi theo Vương Tinh Thiên nữa hay thôi.

A Tử lại nói:

-Tở phu! Tở phu không ngó ngang gì đến tiểu muội nữa ư?

Tiêu Phong chau mày hỏi lại:

-Người muốn ta làm gì cho người bây giờ?

A Tử đáp:

-Việc này dễ lắm! Tở phu móc cặp mắt vị tiểu cô nương kia, làm mắt giả cho tiểu muội.

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

-Vương Bang chúa đã thuận theo tiểu muội làm việc này. Nếu tở phu không đến phá đám thì đã ổn rồi. Hừ! Bây giờ tở phu làm cho cũng được. Tiểu muội biết tở phu đối với tiểu muội rất tốt. Trước kia, tở phu đánh gãy xương sườn tiểu muội rồi liền ẵm tiểu muội đến Quảng Đông để điều trị. Ngày ấy tiểu muội bảo gì tiểu phu cũng nghe theo và cũng làm cho. Chúng ta cùng ở trong lều, tở phu ẵm tiểu muội suốt ngày đêm không rời ra nửa bước. Thế mà bây giờ tở phu quên hết rồi ư?

Du Thản Chi nghe nàng nói vậy thì dường như gã nổi cơn ghen, quắc mắt nhìn Tiêu Phong đầy vẻ hung dữ, oán hờn, tựa hồ như bảo ông:

-A Tử cô nương là của ta. Người đừng có đụng vào.

Tiêu Phong không để ý đến thái độ gã, thản nhiên đáp:

-Ngày ấy, người bị trọng thương, ta phải đem chân khí mình để tiếp mạng sống cho người. Người có sống thì mới tìm thầy chữa thuốc được, nên ta phải thuận theo

lời người. Vị cô nương đây là bạn của nghĩa đệ ta, khi nào ta lại đi móc mắt cô để chữa cho người? Huống chi trên đời chưa có thứ y thuật này, chữa làm sao được? Vậy người bỏ ý niệm đó đi.

Hư Trúc đột nhiên nói xen vào:

-Tiểu đệ xem ra cặp mắt Đoàn cô nương chẳng qua bị hư hỏng bề ngoài mà thôi, nếu được đôi mắt người sống thay vào, thì có khi cô lại trông rõ cũng chưa biết chừng.

Ta nên biết, phái Thiên Diệp có nhiều tay y thuật thông thần, tở như Diêm Vương Địch Tiết Thần Y, sư diệt Hư Trúc chẳng hạn. Hư Trúc tuy không hiểu biết nhiều về y thuật, nhưng y từng đi theo Thiên Sơn Đồng Mỗ mấy tháng, nên đã được nghe mục nói về cách thay tay, nối chân.

A Tử reo lên một tiếng vui mừng hỏi:

-Hư Trúc tiên sinh! Tiên sinh nói thật hay là lừa gạt ta?

Hư Trúc đáp:

-Người xuất gia không nói dối... Y chưa dứt lời, sực nhớ ra hiện giờ mình không còn là người xuất gia nữa thì thẹn đỏ mặt lên, nói tiếp:

-Tại hạ không lừa gạt cô đâu, nhưng...

A Tử hỏi ngay:

-Nhưng làm sao? Hư Trúc tiên sinh! Tiên sinh đã cùng tở phu ta kết nghĩa kim lan. Vậy chúng ta là người một nhà. Tiên sinh vừa nghe lời tở phu ta nói đó. Người thương xót ta lắm. Tở phu! Tở phu! Bất luận thế nào tở phu cũng nhờ nghĩa đệ chữa mắt cho tiểu muội!

Hư Trúc nói:

-Tại hạ từng nghe sư bá bảo: "Nếu mắt ai chưa bị hư hỏng hoàn toàn, thì có thể lấy tròng người sống thay vào cho sáng được." Nhưng tại hạ lại không biết cách đổi mắt.

A Tử nói:

-Thế thì nhất định sư bá tiên sinh biết cách chữa. Xin tiên sinh năn nỉ lão gia đó chữa cho ta.

Hư Trúc thở dài nói:

-Sư bá tại hạ bất hạnh đã qua đời rồi.

A Tử dậm chân la lên:

-Té ra tiên sinh nói vậy là cố ý làm cho ta mừng hụt.

Hư Trúc lắc đầu lia lịa đáp:

-Không phải thế! Không phải thế! Tại cung Linh Thứu núi Phiêu Diểu có rất nhiều sách thuốc. Tại hạ tin rằng, sách dạy cách thay mắt cũng cất trong cung này. Nhưng... nhưng...

A Tử vừa mừng vừa băn khoăn hỏi:

-Tiên sinh là bậc đại trượng phu thì ăn nói phải cho nhất mực, sao còn ấp úng hoài? Làm gì mà phải như thế nọ với như thế kia mãi?

Hư Trúc đáp:

-Nhưng người ta ai cũng chỉ có đôi mắt, còn ai chịu đổi cho cô nữa?

A Tử cười hì hì đáp:

-Ta tưởng điều gì khó khăn kia chứ? Cặp tròng mắt của người sống thì dễ quá. Công tử cứ móc cặp tròng của vị tiểu cô nương kia là được.

Chung Linh thét lên:

-Không được! Không được! Các người không thể móc mắt ta được.

Hư Trúc nói:

-Phải rồi! Suy bụng ta ra bụng người. Cô nương không muốn đui mắt thì Chung cô nương cũng không muốn mất tròng mắt. Đúc Khổng tử đã nói: "Mình mà không muốn điều chi thì đừng bắt người khác phải chịu." Huống chi Chung cô nương lại là bạn thân của tam đệ.

Y nói đến hai chữ bạn thân thì trong lòng thốt nhiên rung động, la thầm:

-Trời ơi! Hồng rồi! Ngày nọ ở cung Linh Thứu, mình cùng tam đệ uống rượu thổ lộ tâm tình. Té ra ý trung nhân của y lại là Mộng Cô của mình. Bây giờ xem chừng Chung cô nương này lại rất thân thiết với tam đệ. Chả thế mà A Tử đòi móc mắt nàng, y lại bảo móc mắt y chứ đừng làm hại Chung cô nương. Trong ngũ quan con người thì mắt là trọng yếu hơn cả. Tam đệ đã vì Chung cô nương mà chịu hy sinh đôi mắt thì đủ biết mối tình của y đối với nàng thắm thiết đến chừng nào? Chả lẽ Chung cô nương lại là Mộng Cô đã đụng đầu với mình ba đêm trong thời kỳ ở nhà hầm nước đá?

Hư Trúc nghĩ tới đây vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Người y run lên, quay lại ngó trộm Chung Linh, thấy nàng tuy mặt đầy tàn tro bụi lem luốc, nhưng cũng không che dấu được vẻ xinh đẹp.

Hư Trúc cùng Mộng Cô tuy gặp nhau trong những quãng thời gian khá lâu, nhưng ở trong hầm nước đá, ngày cũng tối như đêm, nên diện mạo Mộng Cô thế nào, y chẳng biết một tí gì. Trừ phi y đã đưa tay ra sờ vào mặt ả mới cảm giác được chút. Nhưng bây giờ, giữa lúc thanh thiên bạch nhật, bao nhiêu cặp mắt dòm vào, khi nào y dám đưa tay ra sờ mặt Chung Linh?

Hư Trúc ở vào tình trạng bàng hoàng không có chủ định. Y lắng tai nghe thanh âm thì Chung Linh và Mộng Cô có chỗ khác nhau. Nhưng y lại nghĩ rằng thanh âm nói trong nhà hầm nước đá, huống chi, khi đó Mộng Cô lại nói nhỏ bằng một giọng cực kỳ ôn nhu, mềm mỏng, mà bây giờ Chung Linh vì khùng khiếp thét lên thì dĩ nhiên là thanh âm không giống trước được. Về điểm này chẳng có chi là lạ.

Hư Trúc chú ý nhìn Chung Linh. Lòng y tưởng chừng như mình đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt má nàng. Chẳng hiểu có phải Mộng Cô hay không, xong mối tình ân ái khiến cho lòng rạo rức. Về mặt y cũng tự nhiên biến thành ôn nhu, khả ái.

Chung Linh nhìn về mặt Hư Trúc không khỏi lấy làm kỳ. Nàng nghĩ rằng con người đầu trọc này (nguyên Hư Trúc đã hoàn tục nhưng tóc chưa mọc dài) về mặt ôn hoà dịu chắc không đến nỗi móc mắt mình. Nàng nghĩ vậy nên cũng tạm khoan tâm.

A Tử lại nói:

-Hư Trúc tiên sinh! Ta là em ruột tam đệ của tiên sinh còn Chung cô nương đây bất quá là bạn y. Vậy em gái với bạn hữu đàng nào thân hơn? Chắc là tiên sinh đã biết rồi.

Đoàn Dự sau khi uống "Cửu chuyền hùng xà hoàn" của cung Linh Thửu được một lúc, thì vết thương không rỉ máu ra nữa. Thần trí chàng dần dần hồi tỉnh nhưng chuyện đổi mắt gì đó chàng chỉ nghe lơ mờ. Mãi mấy câu sau cùng của A Tử chàng hiểu rõ. Chàng không nhịn được háng giọng rồi hỏi:

-Té ra người đã biết trước cùng ta là chỗ thân tình cốt huyết. Thế mà sao người còn kêu người toan hại tính mạng ta?

A Tử cười đáp:

-Tiểu ca ca! Ca ca nấp vào trong buồng chứa củi, tiểu muội có biết đâu? Về sau nghe thanh âm mới nhận ra. Cặp mắt của tiểu muội đi mù rồi chẳng nhìn thấy chi. Nếu ca ca không lên tiếng thì làm sao tiểu muội biết được?

Đoàn Dự nghe nàng nói đúng lý, liền bảo:

-Nếu nhị ca biết cách chữa mắt thì y sẽ tìm cách chữa cho người. Còn bảo móc mắt Chung cô nương thì không được đâu!

A Tử hỏi:

-Vừa rồi ở bên kia núi Thiếu Thất, tiểu muội đã nghe ca ca liêu mạng để lấy lòng Vương cô nương, thế mà sao mới trong nháy mắt, đã lại thân thiết với Chung cô nương đến thế?

Đoàn Dự nghe A Tử nói, thẹn đỏ mặt, gạt đi:

-Người nói nhăng gì thế?

A Tử đáp:

-Giả tử Chung cô nương đây là chị dâu tiểu muội thì dĩ nhiên không thể đụng đến đã đành. Nhưng nàng không phải là chị dâu tại sao lại không đụng đến mắt nàng được? Tiểu muội xin hỏi ca ca: Chung cô nương có phải là chị dâu tiểu muội không?

Hư Trúc liếc mắt ngó Đoàn Dự, trống ngực đánh thành thành. Y chưa biết rõ Chung Linh có phải là Mộng Cô không? Không phải thì chẳng nói làm chi, nhưng

nếu đúng là tình nhân trong mộng của mình mà để Đoàn Dự lấy làm vợ thì còn ra thế nào?

Y đợi câu trả lời của Đoàn Dự mới trong nháy mắt mà y tưởng chừng như lâu đến hàng giờ.

Chung Linh cũng nóng lòng chờ đợi câu trả lời của Đoàn Dự. Nàng nghĩ thầm:

-Té ra cô bé đui mù này là em gái Đoàn lang. Chính nàng cũng bảo chàng cố làm cho vừa lòng Vương cô nương thì ra đúng là chàng khao khát Vương cô nương lắm. Thế mà vừa rồi chàng còn bảo mình là sư nương của Nhạc lão Tam. Sao chàng chịu đem cặp mắt của chàng để thay vào, cho gã kia khỏi móc mắt ta?

Bỗng nghe Đoàn Dự đáp:

-Dù sao ta cũng không để người làm hại Chung cô nương. Người còn nhỏ tuổi thế mà đã làm bao điều càn rỡ hung tàn. Cả Lăng Thiên Lý ở nước Đại Lý chúng ta, cũng chính người làm cho y phải tức mà chết. Nếu người còn có lòng dạ đen tối thì nhị ca ta không chữa mắt cho người đâu.

A Tử bữu môi nói:

-Ca ca lên mặt huynh trưởng giáo huấn người ta rồi đó!

Tiêu Phong thấy tinh thần Đoàn Dự hãy còn mỗi mệ, nhưng đã nói liền được mấy câu, tỏ ra trung khí vươn lên khá nhiều, ông biết rằng "Cửu huyền hùng xà hoàn" của cung Linh Thửu thiệt là thánh dược, và tính mạng chàng không có gì đáng lo ngại nữa. Ông liền nói:

-Tam đệ! Chúng ta hãy vào trong nhà nghỉ một lúc rồi hãy tính.

Đoàn Dự đáp:

-Phải đấy!

Rồi chàng đứng dậy.

Chung Linh vội la lên:

-Trời ơi! Công tử không nên cử động, cho vết thương lại vỡ ra.

Giọng nói cực kỳ quan thiết.

Tiêu Phong cả mừng nói:

-Nhị đệ! Thuốc trị thương của nhị đệ thật là thần diệu vô cùng!

Hư Trúc âm ừ mấy tiếng trong tâm y còn đang bâng khuâng về mấy câu nói của Chung Linh tỏ vẻ rất quan hoài đến Đoàn Dự. Y chưa biết nàng có phải là Mộng Cô hay không mà trong lòng đã cay đắng hoảng hốt, tưởng chừng như rớt một bảo vật cực kỳ quý giá.

Mọi người tiến vào trong nhà.

Đoàn Dự lên giường ngồi. Bọn Tiêu Phong ngồi xuống trước giường.

Bốn chị em Mai, Lan, Cúc, Trúc, kẻ pha trà, người thổi cơm, đem lên cho Tiêu Phong, Đoàn Dự, Chung Linh và Hư Trúc, chứ không ngó gì đến Du Thủ Chi cùng A Tử.

A Tử trong lòng căm hận vô cùng. Giả tử trước kia gặp trường hợp này, thì nàng chẳng ám hại bốn cô hầu cung Linh Thứu cũng rũ áo bỏ đi ngay. Nhưng lúc này, nàng nghĩ tới cặp mắt cho sáng lại là cực kỳ quan hệ, cần phải cầu khẩn đến Hư Trúc, nên đành dẹp lửa giận xuống không nói gì.

Tiêu Phong vốn là người hào sảng, khi nào ông còn để ý đến A Tử có tức giận hay không? Tiện tay ông kéo cái ngăn bàn ở bên cạnh để xem trong có vật gì. Bất giác ông lộ vẻ sửng sốt.

Du Thản Chi cùng Hư Trúc thấy ông vẻ mặt khác lạ đều để ý nhìn vào ngăn kéo thì bên trong thấy toàn đồ chơi của trẻ nít như con cọp đeo bằng cây, con chó nặn bằng đất, hay cái lồng đựng dế. Ngoài ra còn mấy con dao nhỏ. Đó là những vật thường thấy ở nhà nông, chẳng có chi kỳ dị. Tiêu Phong cầm con hổ lên thộn mặt ra mà coi.

A Tử không biết ông làm gì. Nàng vốn tính ưa được người ta chiều chuộng và muốn người ta để ý nghe lời mình nói. Nhưng Tiêu Phong và Hư Trúc có lòng chán ghét Du Thản Chi nên hờ hững cả với nàng, không nói gì đến. Nàng tức quá, vung tay lên đập một cái trúng vào chiếc xe bằng hoa bông gạo. Nàng đưa tay về sau lưng, rút kiếm ra chém chiếc xe này đứt làm đôi.

Tiêu Phong đột nhiên biến sắc quát lên:

-Người... người làm gì thế?

A Tử đáp:

-Cái xe này làm đau tay tiểu muội, nên chém nó vỡ ra thì đã sao?

Tiêu Phong tức giận thét lên:

-Người cút đi! Sao người được phá huỷ đồ vật trong nhà này?

A Tử sẵn giọng:

-Đi thì đi chứ cần gì?

Rồi nàng hùng hục bước đi. Không ngờ đang lúc nóng giận nàng đi lẹ quá, va đầu vào cửa đánh "bình" một tiếng.

Nàng vẫn không nói gì, sờ soạn tìm đường rồi vẫn hấp tấp chạy đi.

Tiêu Phong thấy thế không khỏi đau lòng. Ông chạy lại nắm lấy vai nàng ôn tồn hỏi:

-A Tử! Người có đau không?

A Tử quay lại, nhảy xổ vào lòng ông rồi khóc rống lên.

Tiêu Phong khẽ vỗ lưng nàng nói nhỏ:

-A Tử! Ta đối với người tàn bạo như thế là không phải.

A Tử vừa khóc vừa nói:

-Tỷ phu biến tính rồi! Tỷ phu biến tính rồi! Tỷ phu đối với tiểu muội không được như trước nữa.

Tiêu Phong nói:

-Người hãy ngồi xuống đây uống trà đã.

Rồi ông cầm chén trà để vào bên miệng A Tử. Tay trái ông ôm lấy lưng nàng.

Ta nên nhớ rằng, ngày trước A Tử bị Tiêu Phong đánh gãy xương sườn, ông săn sóc nàng hơn một năm trời. Nào bón cơm nước, nào thay quần áo, chải đầu rẽ tóc. Bất cứ việc gì cũng làm cho nàng. Một là ông nhớ tới lời dặn của A Châu, hai là nhận mình quá nặng tay làm nàng bị thương, nên ông tận tâm phục thị, coi nàng như cô em út, tuyệt không nghĩ đến tình trai gái.

Ngày ấy A Tử bị gãy xương sườn không thể ngồi được. Khi ông đổ thuốc cho nàng, bao giờ cũng phải một tay giữ người nàng rồi thành thói quen. Bây giờ ông cho nàng uống trà cũng giữ như vậy.

A Tử ở trong tay Tiêu Phong uống trà trong lòng vui sướng mỉm cười hỏi:

-Tỷ phu! Bây giờ tỷ phu còn đuổi tiểu muội nữa không?

Tiêu Phong buông nàng ra, quay lại đặt chén trà lên bàn.

Lúc này trời đã gần tối, đột nhiên mắt ông chạm phải hai tia nhọn quang hung dữ đầy vẻ oán hờn chiếu thẳng vào mặt ông.

Tiêu Phong cũng hơi rùng mình nhìn ra thì là Du Thản Chi đang ngồi dưới đất góc nhà. Gã nghiêng răng ken két, mũi thở phập phồng, dường như muốn nhảy xổ lại cắn ông.

Tiêu Phong tự hỏi:

-Không hiểu gã này lai lịch ra sao? Mà ở đâu gã cũng có thái độ cổ quái?

Bỗng nghe A Tử lại hỏi:

-Tỷ phu! Tiểu muội phá vỡ cái xe làm gì mà tỷ phu cáu giận thế?

Tiêu Phong thở dài đáp:

-Đây là nhà nghĩa phụ, nghĩa mẫu ta. Người đập tan cái xe của nghĩa mẫu ta, khiến cho ta phải đau lòng.

Mọi người giật mình kinh hãi.

Đoàn Dự hỏi:

-Có phải đại ca đã cứu tiểu đệ đem về đây không?

Tiêu Phong gật đầu đáp:

-Phải rồi!

Ông cầm con cọp bằng cây đặt lên bàn tay to tướng.

oOo